

hedssag for ham. Med sine mange latterlige Egen-skaber var den lille Ivan inderst inde et sjælden uegennyttigt og varmtfølende Menneske, hvis Væsen var Hjælpsomhed, hvis Natur det var at tilbede, og hvis eneste Passion var den at bidrage til, at hans Afguder kunde tilfredsstille deres. Han kendte alle Pers Forhold langt bedre, end denne anede. Han havde ogsaa længe været vidende om, hvor daarligt det stod til med hans Pengesager, og det havde været hans store Sorg, at Pers afvisende Holdning bestandig havde hindret ham i at tilbyde sin venskabelige Hjælp.

Pludselig standsede han og udbrød:

»Aa, hvor kedeligt, at jeg bliver nødsaget til at afbryde denne interessante Samtale. Men jeg har lovet min Moder og min Søster at tage med dem ud for at se til vort Landsted. Og dér ser jeg allerede Vognen komme.«

Ved at kaste Blikket fremefter opdagede Per et Stykke borte en Herskabs-Ekvipage paa den smalle Kørevej, der laa nogle Fod lavere end Spaserestien. Bag et Par høje, brune Heste saaes en Kusk og en Tjener i Liberi og bag disse igen en hvid og en lilla Silkeparasol.

Per gjorde straks Mine til at forlade Salomon.

»Nej, nu maa De virkelig en Gang gøre Alvor af at hilse paa min Familie,« bad denne og holdt om hans Haand. »Det vil glæde baade min Moder og min Søster at se Dem.«